

eJukka Vuorinen

Peter Snejbjerg - valtavirran ammattilainen

eDC Comics

Otto Sinisalo

Helsingin sarjakuvafestivaaleilla syyskuussa vierailut tanskalainen Peter Snejbjerg (s. 1953) on yksi harvoja Yhdysvaltalaisille kustantamoille itsensä läpi lyöneitä skandinaavisia sarjakuvapiirtäjiä.

Snejbjergin läpimurto rapakon taakse tapahtui, kun Snejbjergin alun perin ”löytäneyt” toimittaja Henning Kure tarjosi hänelle ja Teddy Kristiansenille töitä Tarzan-minisarjan parissa. Yhdysvalloissa Malibu-kustantamon vuonna 1992 julkaiseman Tarzan: Love, lies and the Lost City -minisarjan myötä Snejbjergille ja Kristiansenille alkoi löytyä töitä englanninkielisiltä markkinoilta.

Snejbjergin nimi alkaa nykyään olla tuttu amerikkalaista mainstreamia seuraaville lukijoille. Hänen vahva, pyöreä viivatyöskentelynsä on koristanut muun muassa

Starmanin, Books of Magicin ja Preacherin sivuja. Snejbjerg on päässyt asemaan, jossa hän pystyy elättämään itsensä tekemällä sarjakuvia.

— Voisin hyvin kuvitella tekeväni vaikkapa mainoksia, mutta koska saan valita, teen mieluummin sarjakuvia. Lisäksi nykyään DC pitää minut kiireisenä, piirtäjä toteaa.

Sarjakuvantekijän ammatissa viehättää alan pienimuotoisuus ja sen mukanaan tuoma mutkattomuus.

— Sarjakuvissa parasta on se, että ei tarvita kuin kynä, paperia, vähän lahjoja ja vuosi-pari aikaa. Siten kuka tahansa voi tehdä sarjakuvan! Sarjakuvia tekemällä ansaittu raha ja maine ovat pientä verrattuna vaikkapa maalaustaiteeseen. Ammattilainen, joka aloittaa tappelun sarjakuvista on hölmö, Snejbjerg tokaisee.

Snejbjerg asuu Kööpenhaminassa, jossa sijaitsee myös hänen studiosa. Piirtäjä

pyöräilee säännöllisesti arkiamuisin studiollaan piirtämään. Rutiini auttaa pitämään työn mielekkäänä.

— Jos työskentelin kotona, muuttuisin parissa viikossa luolamieheksi. Alkaisin puhua kasveille, Snejbjerg letkauttaa.

Snejbjerg kokee monivuotisen suhteen- sa DC-yhtiöön epävirallisena ja sujuvana.

— Työhöni ei ole koskaan vaadittu muutoksia DC:n puolelta. Toimittajille riittää yleensä, että materiaali lähetetään ajoissa, piirtäjä myhäilee.

Tanskassa julkaistut sarjakuvansa Snejbjerg kirjoitti itse. Nykyään hän keskittyy kuvittamaan muiden kirjoittamia tarinoita. Hän on työskennellyt useiden nimekkäiden kirjoittajien kanssa, esimerkiksi Garth Ennis ja James Robinson. Käsikirjoitusten taso on kuitenkin ollut vaihteleva.

— Olen ollut tyytyväinen kaikkiin yhteistyökumppaneihini. Vaikka käsikirjoitus ei olisi hyvä, ei se tarkoita etteikö sitä olisi hauska piirtää. Esimerkiksi Garth Ennisin Preacher: One Man's War -tarinan finaalissa oli upea kohta, jossa päähenkilö Starr puhuu autossa työtoverilleen. Käsikirjoitus vaati, etten saanut piirtää muuta kuin hahmojen kasvot. Kohta oli vaikea pitää mielenkiintoisena. Itse koen nykyisin kirjoittamisen kovin vaikeaksi. Olen työskennellyt niin monen hyvän käsikirjoittajan kanssa, että vaatimustasoni on noussut liian korkeaksi. Olen liian itsekritiittinen kirjoittaakseni.

Hiljattain Suomessa ilmestynyt Valon Prikaati on pitkällisen kehittelyn tulos. Idea uskonnollista mystiikkaa ja sotaseikkailua yhdistelevästä sarjakuvasta oli DC:n toimittaja Peter Tomas, joka myös käsikirjoitti sarjan. Toiseen maailmansotaan si-

joittuva tarina vaati runsaasti taustoitusta piirtäjältä, mutta hänellä oli apunaan Tomasin lähdekirjakokoelmat.

— Poikkeuksellisesti minulla ja Peterilla oli mahdollisuus suunnitella sarjaa yhdessä ennen kuin ehdotimme sitä DC:n toimittajille. Peter käsikirjoitti tarinan, mutta sain itse päättää kuvakulmat, ruutujaon ja ruutujen koot. Pystyin käyttämään Valon Prikaatin piirtämiseen tavallista enemmän aikaa, noin kaksi kertaa enemmän kuin kukaan muu ilmestyvään lehteen.

Huolimatta suosioistaan rapakon takana Snejbjergia ei ole juuri julkaistu kotimaassaan. Tänä vuonna Egmont-kustantamo on

julkaissut Valon Prikaatin ja Batman-tarina Detective 27:n myös tanskaksi. Samoin tänä vuonna ilmestynyt, Snejbjergin itse kirjoittama kauhutarina Mareridt on miehen ensimmäinen Tanskan markkinoille tehty sarjakuva vuosikymmenen. Slave Labour Graphics -kustantamo on kiinnostunut albumin julkaisemisesta Yhdysvalloissa.

Snejbjerg on arvostettu tekijä, mutta ei aivan ykköskartaia amerikkalaisten valtavirtakuvittajien joukossa. Nykyisin Yhdysvaltojen sarjakuvamarkkinoilla kuvittajat jäävätkin usein käsikirjoittajien varjoon. Amerikassa tähtiä ovat kirjoittajat, eivät kuvittajat.

— Nähdäkseni DC:n Vertigo-alanimike aloitti trendin, joka ensimmäistä kertaa nosti kirjoittajat supertähdiksi. Kustannustoimittaja Karen Berger väräsi kirjailijoita tekemään sarjakuvia Vertigolle. Sarjakuvien taso nousi, mutta oli vaikeuksia löytää materiaaliin riittävän hyviä kuvittajia. Tämä osaltaan korosti käsikirjoittajien roolia sarjakuvissa. Sarjakuva on kuitenkin tekstin ja kuvan symbioosi, toteaa Snejbjerg.

Supersankaritarinat, tieteiskuvitelmat ja kauhutarinat ovat olleet leimallisia Snejbjergin tuotannolle uran alusta asti. Tekijällä on kuitenkin kiinnostusta repertuaarinsa laajentamiseen.

— Haluaisin tehdä romanssisarjakuvia. Romanttiset sarjakuvat elivät pitkään toimintasarjakuvan rinnalla ja genreillä on paljon yhtäläisyyksiä.

Snejbjerg piirtää sarjakuvia, joita luonnehditaan valtavirraksi. Niin sanottu valtavirta on Yhdysvalloissa kuitenkin alati kutistuva kustannusalan haara. Piirtäjällä ei ole illuusioita Yhdysvaltalaisen sarjakuvan tulevaisuudesta.

— Amerikkalainen sarjakuvateollisuus on ollut romahtamassa jo 25 vuotta. Toivon vain voivani työskennellä osana sitä eläkkeelle asti, piirtäjä toteaa.

©Jukka Vuorinen

Valon prikaatin arvostelu s. 32.

